

JEDENÁCT MINUT

.....

Paulo Coelho

Jedenáct
minut

Z portugalského originálu *Onze minutos*,
vydaného nakladatelstvím Editora Rocco, Rio de Janeiro v roce 2003,
přeložila Lada Weissová.

Přebal navrhla Tereza Králová.

Grafická úprava a sazba Studio Visualist.

Odpovědný redaktor Jindřich Vacek.

Korektury Mirka Jarotková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2021 jako svou 4 676. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání druhé.

ISBN: 978-80-257-3573-2

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS, s. r. o., Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

VĚNOVÁNÍ

29. května 2002, několik hodin předtím, než jsem dopsal poslední větu této knihy, jsem navštívil jeskyni ve francouzských Lurdách, abych načerpal několik galonů zázračné vody z pramene, který tu tryská. V katedrále mě oslovil asi sedmdesátiletý muž: „Víte, že se podobáte Paulu Coelhoovi?“ Odpověděl jsem, že to jsem já. Muž mě objal, představil mi manželku a vnučku. Řekl, že mé knihy hrají v jeho životě důležitou roli, a nakonec dodal: „Nutí mě snít.“

Podobnou větu jsem slyšel už několikrát a pokaždé mě potěší. Ale tentokrát jsem se lekl – věděl jsem, že kniha *Jedenáct minut* pojednává o delikátním, ožehavém, až pohoršlivém tématu. Došel jsem k prameni, naplnil nádoby, vrátil se a zeptal se muže, kde bydlí (prý v severní Francii u hranic s Belgií), a poznamenal si jeho jméno.

Tuto knihu věnuji Vám, Maurici Gravelinesi. Představuje dluh, který mám vůči Vám, Vaší ženě, vnučce i vůči sobě: mluvit o tom, co mě trápí, nikoliv o tom, co chtějí slyšet druzí. Některé knihy nás nutí snít, jiné nás navracejí do skutečnosti, ale žádná se nesmí zpronevěřit tomu, co je pro autora nejdůležitější: upřímnosti.

Neboť jsem první i poslední.
Jsem oslavovaná i zatracovaná.
Jsem hříšná i svatá.
Jsem manželka i panna.
Jsem matka i dcera.
Jsem náručí své matky.
Jsem neplodná, a bezpočet mám dětí.
Jsem šťastně vdaná a svobodná.
Jsem ta, jež rodí život, a nikdy nebyla plodná.
Jsem utěšitelka porodních bolestí.
Jsem žena i muž.
Můj muž mě stvořil.
Jsem matka svého otce.
Jsem sestra svého muže.
On je mým nechtěným synem.
Chovejte mne vždy v úctě,
neboť jsem hanba i skvost.

Hymnus bohyně Ísis, 3. nebo 4. století před Kr.,
nalezeno v Nag Hammadí

V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dozvěděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem. Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: „Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice.“

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, chci ti něco povědět.“

On řekl: „Pověz, Mistře.“

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?“

Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.“

Řekl mu: „Správně jsi usoudil!“

Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi:

„Pohled' na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepochybil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy.

Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“

.....

Lukáš 7, 37–47

Byla jednou jedna prostitutka jménem Maria.

Počkat. Začátek „byla jednou jedna...“ patří spíš do dětské pohádky, zatímco „prostitutka“ zní jako téma pro dospělé. Jak mohu psát knihu, na jejímž samém začátku se objeví tak zjevný rozpor? Jenže my vlastně také stojíme v každém okamžiku života jednou nohou v pohádce a druhou nad propastí, a proto nechám začátek tak, jak je.

Byla jednou jedna prostitutka jménem Maria.

Stejně jako ostatní prostitutky i ona se narodila nevinná a čistá a v době dospívání snila o tom, že potká toho pravého (bohatého, krásného, inteligentního), vdá se (v bílém), bude mít dvě děti (ze kterých vyrostou slavní lidé), bude žít v krásném domě (s výhledem na moře). Její otec byl obchodní cestující, matka švadlena, rodné město v brazilském vnitrozemí mělo jen jedno kino, jeden noční klub, pobočku banky, a Maria proto každý den čekala, až se tu náhle zjeví okouzující princ, získá její srdce a odjede s ní dobývat svět.

Ale okouzující princ nepřicházel, a tak nezbyvalo než snít. Poprvé se zamilovala v jedenácti letech cestou do školy. Hned první den si všimla, že tím směrem nejde sama: vedle ní šel kluk ze sousedství, kterému začínalo vyučování ve stejnou dobu jako jí. Nikdy spolu nevyměnili jediné slovo, ale Maria si začala uvědomovat, že má z celého dne nejraději právě ty

chvíle na cestě, plné prachu a únavy, se sluncem v nadhlavníku a chlapcem, jehož rychlé chůzi se ze všech sil snažila stačit.

Tatáž scéna se opakovala několik měsíců. Maria, která se učila nerada a již jediné rozptýlení přinášela televize, si přála, aby den ubíhal rychleji, nedočkavě se těšila na každou cestu do školy a na rozdíl od svých vrstevnic považovala víkendy za nejnudnější část týdne. Protože dítěti ubíhá čas mnohem pomaleji než dospělému, velice trpěla, zdálo se jí, že dny jsou příliš dlouhé, protože každý z nich skýtal jen deset minut s její životní láskou a tisíce hodin, kdy na něho myslela a představovala si, jak krásné by bylo hovořit s ním.

Stalo se.

Jednou ráno k ní chlapec přistoupil a požádal ji, zda by mu půjčila tužku. Maria neodpověděla, dala najevo spíše nevoli nad nečekaným oslovením a přidala do kroku. Strnula strachy, když viděla, že k ní jde, styděla se, že by si mohl všimnout, jak moc ho miluje, jaké naděje do něho vkládá, jak sní o tom, že ji vezme za ruku a povede ji kolem školních vrat až na konec cesty, kde prý leží velké město, plné postav z románů, umělců, aut, kin a nekonečného množství příležitostí k příjemnému trávení času.

Po zbytek dne se nedokázala soustředit na vyučování, trápila se kvůli svému nesmyslnému chování, ale současně cítila úlevu, protože věděla, že i chlapci šlo o ni a tužku zvolil jen jako záminku pro začátek rozhovoru. Vždyť když stál u ní, rozeznala v jeho kapse siluetu propisovačky. Čekala na další příležitost a večer, stejně jako po několik dalších večerů, vymýšlela stovky možných odpovědí, jež by tím správným způsobem začaly příběh, který už nikdy neskončí.

Ale žádné příště už nenastalo; dál sice chodili do školy stejnou cestou, Maria svírala v pravé ruce tužku, někdy o pár kroků vpředu, jindy vzadu, aby si ho mohla zamilovaně pro-

hlížet, ale už ji nikdy neoslovil a ona se musela smířit s tím, že bude milovat i trpět mlčky až do konce školního roku.

O následujících nekonečných prázdninách se jednoho dne vzbudila a měla nohy polité krví. Napadlo ji, že umírá; rozhodla se napsat chlapci dopis, ve kterém mu poví, že byl její velkou životní láskou, plánovala si, že tajně uteče do téměř liduprázdného vnitrozemí, aby ji tam sežralo některé z těch divokých zvířat, která terorizují tamní vesničany: vlkodlak nebo bezhlavá mula. Rodiče se aspoň nebudou kvůli její smrti trápit, protože chudáci přes veškerá neštěstí, která je pronásledují, nikdy neztrácejí naději. Pomyslí si, že ji unesla nějaká movitá bezdětná rodina, ale že se snad jednoho dne vrátí slavná a bohatá, zatímco chlapec, kterého (navěky) miluje, na ni bude stále vzpomínat a každé ráno si bude zas a znovu vyčítat, že ji už podruhé neoslovil.

Ale na psaní dopisu nedošlo, protože do pokoje vstoupila matka, uviděla červené prostěradlo, usmála se a řekla:

„Je z tebe žena, dcero.“

Chtěla vědět, jak ženství souvisí s krví, co z ní vytéká, jenže matka jí to neuměla pořádně vysvětlit, jen ji uklidňovala, že je to normální a že od téhle chvíle musí používat maličké polštářky, které bude čtyři až pět dní v měsíci nosit mezi nohama.

Zeptala se, jestli muži používají nějakou rourku, která by zabránila, aby jim krev netekla nohavicemi, a dozvěděla se, že tohle se týká jen žen.

Maria si posteskla nad takovým osudem, ale nakonec se s menstruací smířila. S nepřítomností chlapce se však smířit nedokázala a neustále si vyčítala své hloupé chování, když utekla před tím, po čem toužila nejvíc. Jednoho dne, ještě před začátkem školy, se vydala do jediného kostela ve městě a před obrazem svatého Antonína přísahala, že osloví chlapce jako první.

Příštího dne se upravila, jak uměla nejlépe, oblékla si šaty, které jí matka ušila právě pro tuhle příležitost, a vyrazila. V duchu děkovala Bohu, že prázdniny už skončily. Chlapec se však neobjevil. Trápila se ještě celý týden, než se od spolužáků dozvěděla, že se odstěhoval z města.

„Někam daleko,“ říkali.

Maria v té chvíli pochopila, že některé věci ztrácí člověk navždy. Také poznala, že existuje místo zvané „daleko“, že svět je obrovský, její ves maličká a ti nejzajímavější lidé nakonec vždycky odejdou pryč. Zatoužila odjet, ale byla ještě příliš mladá; přesto se při pohledu na zaprášené ulice městečka rozhodla, že se jednoho dne vydá v chlapcových stopách. Po devět následujících pátků chodila dle zvyku své víry k přijímání a prosila Pannu Marii, aby ji odtud jednou dostala pryč.

Nějakou dobu se trápila a marně pátrala po chlapcově novém bydlišti, ale nikdo nevěděl, kam se s rodiči odstěhoval. Marii se začalo zdát, že svět je moc velký, láska příliš nebezpečná a Panna Maria svatá bytost, sídlící daleko na nebi, kterou obyčejná dětská přání nijak zvlášť nezajímají.

Uplynuly tři roky, naučila se zeměpis a matematiku, oblíbila si televizní seriály, ve škole přečetla první erotické časopisy a začala si psát deník o svém jednotvárném životě, o touze poznat to, o čem se učila – oceán, sníh, muže v turbanech, elegantní ženy ověšené šperky. Protože nikdo nedokáže žít z touhy po neuskutečnitelném, hlavně když je matka švadlena a otec se chvíli nezdrží doma, rychle pochopila, že se musí víc soustředit na život kolem sebe. Učila se vítězit a současně hledala někoho, s kým by mohla sdílet své sny o dobrodružství. V patnácti se zamilovala do chlapce, kterého poznala při procesí o Svatém týdnu.

Chyby z dětství se podruhé nedopustila: povídali si, spřátelili se, začali spolu chodit do kina a na večírky. Všimla si, že stejně jako kdysi byla láska silnější v nepřítomnosti milovaného člověka, než když se mu ocitla nablízku: stýskalo se jí po něm, celé hodiny si představovala, o čem se budou bavit, až se příště potkají, vzpomínala na každou vteřinu, již spolu strávili, a snažila se zjistit, kdy se zachovala dobře a kdy špatně. Sama sebe si s oblibou představovala jako zkušenou dívku, která přišla o velkou lásku, poznala, jak to bolí, a teď chce bojovat ze všech sil, aby si tohoto muže udržela a on si ji vzal, protože si přála provdat se za něj, mít spoustu dětí a dům na mořském břehu. Řekla o tom matce, jenže ta namítala: